

Українська Православна Церква Київський Патріархат

Звернення Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета з приводу російської анексії Криму

*Дорогі брати і сестри!
Шановні співвітчизники!*

Покликання Церкви – свідчити про правду. Тому необхідно дати моральну оцінку анексії, чи краще сказати – [аншлюсу Криму](#), напередодні здійсненого Російською Федерацією.

18 березня 2014 р. керівниками Росії було публічно вчинено порушення трьох заповідей Божих: не кради; не говори неправдивого свідчення на ближнього твого; не бажай дому ближнього твого... (і) нічого, що у ближнього твого (Вихід 20:15-17). Наслідком збройної агресії російської влади проти України також вже стало кровопролиття – вбивство сепаратистами українського активіста у Донецьку, вбивство кримського татарина та українського військовослужбовця у Криму.

Підбурювані та підтримувані з Росії провокатори сіють смуту і закликають до сепаратизму, розпалюють громадянський конфлікт у східних та південних областях України. В Криму вірних присязі українських військовослужбовців, членів їхніх родин піддають безперервному тиску, їх залякують, в тому числі з використанням зброї.

В окупованому Криму безвісти зникають громадські активісти. Ті, хто перебував у заручниках окупантів та був відпущений, свідчать про жорстоке, нелюдське поводження,

постійні приниження, погрози вбивством, імітації розстрілу. За все це також несе відповідальність особисто російське керівництво.

У виступі 18 березня в Кремлі Президент Росії В. Путін використав засіб диявола – змішав правду з неправдою. Перекоаний, що напівправда, яку з вуст глави російської держави чув весь світ, гірша за відверту неправду – як схована в їжу отрута є більш небезпечною, ніж отрута явна.

Вважаючи розпад тоталітарного СРСР «трагічною подією» він не сказав, що в Україні, в тому числі в Криму і Севастополі, більшість людей 1 грудня 1991 р. на відкритому референдумі без жодного примусу підтримали незалежність України. Також він жодним словом не згадав про зобов'язання не тільки поважати, але і гарантувати територіальну цілісність, суверенітет і недоторканість кордонів України, взяті на себе Російською Федерацією за Будапештським меморандумом 1994 р. та Договором про дружбу 1997 р.

Окупувавши і анексувавши Крим, керівництво Росії по суті поставило під сумнів всю систему міжнародного права. Відтепер, на думку російської влади, будь-яку суперечку «в зоні інтересів» Кремля можна вирішувати військовою силою та іншими засобами тиску – не рахуючись з самими принципами права і справедливості, з міждержавними та міжнародними угодами, думкою світового співтовариства.

Пан Путін опосередковано це визнає і сам, вказуючи на те, що в минулому Росія була ніби вимушена, через свою економічну та політичну слабкість, підписувати відповідні договори та брати на себе зобов'язання. Виходячи з логіки та бачачи дії, тепер, коли Кремль відчув себе сильним, він може дозволити собі відкидати всі зобов'язання та діяти на власний розсуд.

Мотивуючи агресію проти України, Президент Росії апелює до спільного історичного минулого наших держав і народів. Але ж у різний час під російською владою, окрім України, перебували ще низка держав – Білорусь, країни Балтії, Польща, Фінляндія, Молдова, країни Закавказзя та Середньої Азії. Судячи з усього, від російського керівництва тепер можна очікувати не лише вторгнення у південно-східну Україну, але і в будь-яку з цих країн. Адже там, як і в Україні, є етнічні росіяни та російськомовні люди, «захистом інтересів» яких Кремль готовий виправдовувати своє загарбництво.

Володимир Путін офіційно почав використовувати такі визначення, як «русский мир», «історична Росія», «росіяни – розділена нація», «ми з українцями – один народ». Все це, разом з ностальгією за минулою державною величчю та прагненням реваншу за розпад СРСР, є точною копією ідеології та риторики фашистських режимів ХХ століття, зокрема у Німеччині та Італії.

Наочним підтвердженням цього ідейного зв'язку є також антиукраїнська істерія, розгорнута у російських ЗМІ. Місяцями виливаючи на російський народ напівправду та відверту брехню про події в Україні, водночас блокуючи доступ до будь-якої альтернативної точки зору, російська влада, як колись і влада фашистських держав, обдурила власний народ, який зараз її злочинні дії в більшості своїй вітає та схвалює.

Історія нагадує, що аншлюс Австрії і загарбання Судет відбулися також під гаслами «єднання народу», «захисту національних інтересів», «відновлення справедливості». Там теж під дулами зброї проводилися «референдуми», які давали потрібні загарбникам результати. Але після «мирного» загарбання розпочалася найкривавіша II Світова війна, бо політика умиротворення агресора завжди приводить не до миру, а до відчуття безкарності у агресора і бажання рухатися далі.

Саме тому найперше звертаюся до всього українського народу: на нашу Батьківщину віроломно напав ворог, який окупував частину України та прагне взагалі знищити нашу державність і незалежність, повернути нас у імперське кремлівське ярмо. Тому священний обов'язок кожного – допомагати боронити від нападника наш спільний український дім.

Ми повинні згуртуватися, бо лише у єдності – сила народу. Дії представників української держави можуть викликати критику, але слід пам'ятати: окупаційна влада не дозволить ніякої критики.

Приклад багатьох народів свідчить – згуртованість та самовіддана боротьба в обороні рідного дому забезпечувала перемогу навіть над значно численнішим і сильнішим агресором. Адже Бог не в силі – Бог у правді.

Висловлюю солідарність з усіма, хто безстрашно вже став проти агресора. Велика

повага і шана мужньому кримськотатарському народу, який в умовах окупації зберігає відданість єдності України. Вдячний за мужність архієпископу Клименту, духовенству і вірним Кримської єпархії Київського Патріархату – наша Церква робитиме все можливе, щоби підтримати їх та захистити їхні права.

Ще раз повторю слова, сказані неодноразово від імені нашої Церкви у ці дні: український народ не має і не повинен мати жодної ненависті чи ворожнечі до російського народу, навіть в умовах військової агресії проти нашої держави. Ми хочемо, і я переконаний – у майбутньому будемо мати дружні та рівноправні відносини між незалежною Україною і демократичною Росією на основі взаємної поваги до суверенітету та невтручання у внутрішні справи одне одного.

Знову звертаюся до міжнародного співтовариства: час заяв про глибоку стурбованість давно минув, настав час дій. Тому вітаю якнайшвидше підписання угоди про асоціацію між Україною та ЄС, надання Україні перспективи членства у Європейському Союзі – як гарантії миру не лише в нашій державі, але і в цілій Європі.

Зараз вирішується не лише доля України, але і доля всього світу. Людство стоїть на роздоріжжі: повернутися в епоху, коли відносини між народами з'ясовуються не на основі права і справедливості, а силою зброї та ціною мільйонних жертв, – або разом зупинити цинічного агресора і цим врятувати світ від найгіршого. Тому всі міжнародні інституції безпеки: ООН, ОБСЄ, НАТО, а також країни-гаранти за Будапештським меморандумом повинні вжити всіх заходів для припинення агресії Росії проти України. Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться!

Дорогі брати і сестри!

У ці важкі дні ще раз хочу засвідчити – Київський Патріархат з українським народом. Ми молимося до Бога і просимо захистити нашу державу і народ від нашестя чужинців, просимо Господа невидимою силою зміцнити Україну в боротьбі за правду, свободу і мир.

Закликаю всіх віруючих до такої молитви і твердо впевнений, що у цій боротьбі переможе український народ.

Нехай Бог благословить нашу державу, наші мужні збройні сили і весь український народ!

ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї Руси-України

19 березня 2014 р.

Підпишіться на сторінку ІРС в [Facebook](#) і [Twitter](#) – експертний погляд на законодавство і релігійне життя в Україні та світі.

Інститут релігійної свободи, Київ

www.irs.in.ua

Джерело: cerkva.info